

Fourage. Den tegnede netop i Aar til at blive en udmærket Forretning med høje Priser, og vi havde selv rigeligt med Fourage her i Landet; men hele denne Forretning er nu bleven standset. Derved er der sikkert paaført vort Land et meget betydeligt Tab — hvor stort er det vel umuligt at beregne.

Der kunde være Grund til at drage det Spørgsmaal frem, om ikke den Bestemmelse, som findes i Loven af 14. April 1893 om, at Tabet skal bæres dels af Statskassen, dels af Amtsrepartitionsfondene, trænger til en Revision. Det er nu saaledes, at Staten skal bære Halvdelen af Udgifterne, og at Amtsrepartitionsfondene skulle bære et Beløb, svarende til 10 Øre pr. Td. Hartkorn, men hvis dette sidste ikke er tilstrækkeligt, skal Staten yderligere bære Resten. Den højtærede Minister oplyste for os, at Statens Udgift hidtil havde været 88,182 Kr., det vil sige noget over Halvdelen af de forvoldte Udgifter. Det forekommer mig, at naar det er bestemt, at Amtsrepartitionsfondene kun skulle bære et Beløb, svarende til 10 Øre pr. Td. Hartkorn, betyder det i Virkeligheden ingenting for en Bondegaard, hvor Talen er om at bekæmpe en saa alvorlig Sygdom som denne. Jeg mener derfor, at det havde været rigtigere, om Ministeren var kommen og havde raadført sig med os, om vi ikke skulde have revideret disse Bestemmelser i Loven af 1893. Jeg mener, at det vilde være rigtigt, om man satte Tilskuddet fra Landbrugets egen Side betydeligt større, end Tilfældet er her. Man vilde derved komme til at raade over større Pengemidler og vilde have Raad til at gaa mere radikalt til Værks, og det havde saa været muligt, at man kunde have faaet Sygdommen bekæmpet saaledes, at vi ikke nu havde staaet med 326 angrebne Besætninger — det havde vi i alt Fald den 20. Marts, Tallet for i Dag kender jeg ikke. Jeg kunde ønske at høre, om den højtærede Minister ikke finder det betimeligt, at Loven af 1893 tages op til Revision. Jeg tror, at det vilde være i Landbrugets egen Interesse, at det kom til at yde et betydeligt større Offer end hidtil, navnlig da Mund- og Klovesygen er en Fjende, som særlig slaar ned paa Landbruget. Man ved jo ikke, paa hvad Maade Smitten udbreder sig, man har meget lidt Kendskab til denne Sygdom. Jeg ved ikke, om man kunde tænke sig, at den føres herind bl. a. med de mange Polakker, som vandrer herind i Landet, og som

netop komme fra de Egne, som ere meget smittede af denne Sygdom. Der kunde maaske derfor være Grund til, at man ogsaa tog det Spørgsmaal op til Overvejelse, om man ikke nærmere burde underkaste Sundhedsforholdene hos de indvandrede Polakker en Kontrol. Jeg ser, at manovre i Sverige netop i den sidste Tid er gaaet meget skrapt til Værks overfor de indvandrede Sæsonarbejdere, og jeg tror, der er Grund til at gøre noget lignende her.

Medens jeg er ved Landbrugsministeriet, skal jeg nævne, at der har været holdt Samraad om at yde Understøttelse til Dyrlæggehjælp for den lille Ø Thunø, som liggerovre i Aarhusbugten. For denne Øs Vedkommende har endvidere været afholdt Samraad med den højtærede Justitsminister om Jordemoderhjælp og med den højtærede Indenrigsminister om Læggehjælp. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa disse Spørgsmaal, da jeg formoder, man fra anden Side vil udtale sig om det.

Derefter skal jeg omtale et Ændringsforslag, som er stillet af Socialdemokratiet med Tilslutning fra det radikale Venstre vedrørende Hjelpekasserne. Der findes blandt Ændringsforslagene fra Ministeriets Side et Forslag om, at der skal ydes Hjelpekasserne et Ekstratilskud paa 95,281 Kr. 39 Øre. Vi foreslaa fra Socialdemokratiets Side, at dette Tilskud forhøjes med 101,812 Kr. 51 Øre. Naar vi have stillet dette Ændringsforslag, er det, for at Kommunerne kunne faa en Trediedel af de Tilskud, som de have udbetalt til Hjelpekasserne i Regnskabsaaet 1910—11. Det har været et særlig vanskeligt og haardt Aar for Kommunerne, idet Kommunerne i det Aar have udbetalt 1,341,000 Kr. til Hjelpekasserne. Nu har det i tidligere Aar været saaledes, at Kommunerne have faaet en Trediedel af deres Tilskud tilbagebetalt af Statskassen. Det vil slet ikke kunne ske i Aar med de 250,000 Kr., der ere bevilgede paa Finansloven for 1911—12; efter denne Bevilling ville Kommunerne ikke kunne faa mere end mellem en Femtedel og en Sjettedel. Nu have Kommunalbestyrelser været i Deputation bl. a. hos Finansudvalget og have indtrængende anmodet Finansudvalget om at gaa med til at bevilge saa rigelige Midler, at Kommunerne atter i Aar kunde faa en Trediedel af deres Udgifter til Hjelpekasserne refunderet. Det forekommer mig, at der er al Grund til at imødekomme dette Ønske. Vi vide alle, i hvor høj Grad Kommunerne ere anspændte